

Fra Elisabet Riiber,
f. 14.12. 1912.

Mor og datter,
Anne Katrine Lid,
i bunader fra
Øst-Telemark.

”Yrke”: Prestekone i ca. 50 år

Da reformasjonen ble innført i Norge, fikk prestene lov til å gifte seg. Et nytt kvinneyrke ble opprettet: Prestens kone ble prestekone. I over 500 år har hun vært en gratis menighetsarbeider. Men et slikt pålagt og ubetalt yrke hører ikke vår tid til. Jeg var den siste prestekone i Selbu som ikke hadde eget yrke. Jeg har ikke vært prestekone i gammeldags forstand i Selbu. Ingen har satt spesielle krav til meg. Det merket jeg med glede straks vi kom til bygda i 1971. Vi ble tatt imot ved en samling i skolens gymnastikksal og fikk være gjest. Andre steder har det vært en selvfølge at presten skulle ha åpent hus og kirkekaffe den første prestensøndag han hadde. Jeg syntes det var et urimelig krav å bli møtt med, før vi hadde pakket skikkelig ut, og før vi kjente noen som kunne hjelpe oss. Jeg kan ikke ha noen mening om hvordan det var å være ”gammeldags prestekone” i Selbu. Ingen her har sagt meg hva jeg skulle gjøre, eller ikke gjøre, i og med at jeg var gift med presten. Men, da vi kom til Selbu, hadde jeg vært prestekone i mer enn 20 år, alltid på små steder. Jeg likte ikke å høre, at slik og slik er vi vandt til at prestekona skal gjøre, for de og de oppgavene har hun pleid å ta på seg. Det var så mye lettere for meg, å gjøre en innsats på områder

Elisabeth er trivelig deltaker på snøscooter-turer for eldre.

som jeg syntes lå mer til rette for meg. Jeg var ikke glad for at presteboligen var det faste sted der tilreisende sekretærer i forskjellige foreninger tok inn. Mens barna var små, var det slitsomt å ha fremmede i huset i dagevis. Den tid var forbi da det var fast hjelp i huset. Menighetshus var noe nytt for meg da vi kom til Selbu. Møter og tilstelninger, av enhver art, var vi vant til å ha i prestegården. Bevertning hørte alltid med. Prestens kone var selvskreven formann i misjonsforeningen og gjerne i andre foreninger også. Slike oppgaver ble det ikke krevet av meg i Selbu. Nå må jeg innrømme at plikter som var pålagt meg i andre menigheter, også gav positive erfaringer. Jeg traff mennesker som jeg minnes med glede. Jeg er glad for at jeg fikk oppleve mange år i Selbu, der jeg selv kunne finne ut hva jeg kunne ta på meg av frivillig arbeid. Hvor mye av fritiden sin en vil gi til slikt arbeid, står fritt for enhver å velge. Det er godt at det har blitt slik, også for prestekoner.

